



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3513/2023
24.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Милош Радојевић и Александар Милуновић, адвокати из ..., против туженог Универзитетски клинички центар „Крагујевац“ у Крагујевцу, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1572/23 од 06.06.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1572/23 од 06.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1572/23 од 06.06.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1868/21 од 31.01.2023. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила обавезивање тужене да јој за временски период од 06.03.2019. године до 28.02.2021. године исплати на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора 70.357,90 динара и на име накнаде за топли оброк 141.407,38 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе почев од доспелости до исплате, те је тужилца обавезана да туженом накнади парничне трошкове у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у спорном периоду била запослена код туженог на пословима ..., са коефицијентом за обрачун плате од 8,06. Тужена је плату обрачунавала множењем наведеног коефицијента и прописане основице, допуњајући исту до висине минималне зараде, која је исплаћивана тужили. У спорном периоду тужена није у обрачунским листама као посебне ставке исказивала део зараде, који се односи на накнаду исхране у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Према параметрима садржаним у Општем колективном уговору из 1997. године за спорне видове примања из радног односа за период обухваћен тужбом, обрачуном се добијају износи чију исплату тужила тражи постављеним захтевом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утврђеној висини месечних накнада, јер када се узме начин обрачуна зарада тужиле, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са члановима 111. и 112. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио пресуду тако што је одбио тужбени захтев у целисти, наводећи приликом доношења одлуке разлоге из правног закључка Врховног касационог суда усвојеног на седници Грађанског одељења одржаној дана 05.07.2022. године, а који је донет на основу овлашћења тог суда из члана 31. Закона о уређењу судова, у циљу јединствене примене права и једнакости странака у судским поступцима. У конкретном случају, на утврђивање и обрачун плата и накнада по основу рада тужиле, примењују се прописи којима се уређују плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама. Супсидијарна примена Закона о раду прописана је само за случај када посебним законом положај, права, обавезе и одговорности запослених нису другачије уређени. Пошто Закон о платама у државним органима и јавним службама чланом 4. став 2. прописује да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, следи да та одредба посебног закона искључује примену опште норме из Закона о раду.

Пошто је другостепена пресуда донета као последица обавезе обезбеђења једнаког поступања судова у битно истоврсним чињеничном ситуацијама, односно као последица обавезе судова да обезбеде равноправност грађана, наводима ревизије о погрешном тумачењу и примени позитивног права по оцени Врховног суда нема места.

Из изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**